

DE BOMBOS COULEPS

DE BOMBOS COULEPS

ANNA LASCARIS

Eerste en tweede druk (e-book) 2018

Copyright @ 2017 Anna Lascaris

Omslagillustratie Canstockphoto

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Voor overname kunt u zich wenden tot:

Anna Lascaris. anna70lascaris@gmail.com

www.bravenewbooks.nl

1

Een zwaar wolkendek hing boven het Julianapark in Beekdorp. Jeroen Voortman liep er verbolgen doorheen. Zijn markante stoere gezicht stond net zo donker als het weer. Vanmorgen had hij te horen gekregen dat de functie waarop hij zo had gerekend aan Fred was gegeven. Niemand begreep dat. Fred was pas drie maanden bij hen in dienst en wist nog helemaal niet hoe je een supermarkt moest runnen.

Met gebalde vuisten beende zijn lange gespierde lijf zich voort.

De klootzak, dacht Jeroen. Hij zou die vent met liefde in elkaar rammen. Als hij had geweten dat hij achter zijn rug stiekem die functie van hem wilde afpikken, had hij hem nooit wegwijs gemaakt in de supermarkt. Alles had hij Fred geleerd en als dank pikte hij zijn baantje af.

Nog steeds mopperend over het onrecht dat hem was aangedaan liep hij verder.

Dat hij bijna vijftien jaar ervaring had in de supermarktbranche deed helemaal niets ter zake. En zijn

baas Rudolf was helemaal een zak. Die had hem in de waan gelaten dat hij de nieuwe manager zou worden. Schoften zijn het, allemaal! Hij pakte zijn zakdoek en snoot nijdig zijn neus.

Er ging een steek van jaloezie door hem heen toen hij aan zijn buurjongen Frits dacht, die gisteren uit Afghanistan was teruggekeerd. Met bewondering had hij geluisterd toen hij over zijn tijd daar vertelde. Iedereen keek tegen hem op.

Morgen zullen ze ook naar mij opkijken, had hij nog gedacht, maar in plaats daarvan liep hij met een stuk in zijn kraag als een geslagen hond door het park.

Het begon harder te waaien en hij deed de kraag van zijn jack omhoog. Met zijn hoofd voorovergebogen liep hij tegen de wind in, die de kracht van een storm begon te ontwikkelen. Het gierde met kracht door de bomen en de struiken zwiepten wild heen en weer.

Hij werd er chagrijnig van om in zijn eentje in dat donkere stormachtige park te lopen en hij verhoogde zijn tempo tot een draf.

Stom van hem dat hij het vanmiddag op een zuipen had gezet, dacht hij onder het rennen. Om drie uur had hij tegen Rudolf gezegd dat hij naar huis ging. Hij hield het er geen moment langer meer uit tussen die schijnheilige smoelen.

Maar hij was niet naar huis gegaan, hij was de kroeg ingedoken. De vergetelheid waarin hij gehoopt had te geraken, was uitgebleven en zijn haat tegen Fred was er door aangewakkerd. Maar verdomme! Hij moest iets doen tegen zijn frustratie.

Waarom moest dat hem nou overkomen? Waarom kon hij straks niet tegen zijn vriendin Lydia zeggen, dat hij manager van de supermarkt was geworden? Het zou zoveel voor hen hebben uitgemaakt. Ze zouden weer een lichtpuntje zien en even kunnen vergeten dat ze hartpatiënt was.

Lydia stond op de donorlijst en iedere dag hoopten ze een telefoontje te krijgen met de mededeling dat er een donorhart voor haar was.

Met zijn gedachten bij zijn zieke vriendin rende hij voort.

Eerst dacht hij dat het de wind was die langs zijn oren zoemde, maar toen het zoemen om zijn hoofd bleef aanhouden, stopte hij. Hijgend van het hollen stak hij zijn nek uit de kraag van zijn jas en keek om zich heen.

Plotseling hield het zoemen op. Hij haalde zijn schouders op en rende verder. Het zal toch de wind geweest zijn. Maar na een paar meter hoorde hij het weer.

'Verdomme! Rot op!' riep hij zwaaiend met zijn armen. Geïrriteerd stopte hij weer, maar kon nog steeds niet ontdekken waar het geluid vandaan kwam. Het park begon hem op zijn zenuwen te werken. De zwiepende wind om zijn hoofd en dat malle gonzen wilde hij niet meer horen.

Hij zette het nu echt op een rennen. Hij verlangde naar Lydia, die nu in hun warme flat met het eten op hem zat te wachten.

Het end van het park kwam in zicht, toen er opeens een vliegend beest voor zijn ogen opdook. Het was alsof hij tegen een muur opliep. Hij kon plotseling geen voet meer verzetten. Gehypnotiseerd keek hij naar een klein vogeltje,

dat luid zoemend vlak voor zijn hoofd bleef hangen. Zijn vleugeltjes bewogen razendsnel heen en weer en zijn felgroene oogjes fascineerden hem volkomen. In een waas zag hij een draaiend hoorntje uit het voorhoofd van het vogeltje komen.

Hij raakte in een trance. Uit alle macht probeerde hij zich ertegen te verzetten, maar hij kon zich niet meer bewegen. Zijn ledematen luisterden niet meer naar hem. In doodsangst zag hij de draaiende hoorn dichterbij komen.

De botjes tussen zijn ogen kraakten, toen de hoorn steeds dieper zijn voorhoofd binnendrong. Er kwam een wit licht voor zijn ogen, toen er met kracht iets in zijn hoofd werd gespoten.

Met gebroken ogen zag hij het vogeltje door de wind meegenomen worden. Zijn knieën raakten de grond en hij viel bewusteloos neer.

In de keuken van het tweekamerappartement keek Lydia bezorgd naar de klok boven de deur. Haar tengere lichaam leunde tegen het aanrecht. Het was acht uur en Jeroen was nog steeds niet thuisgekomen. Een uur geleden had ze naar de supermarkt gebeld en had te horen gekregen, dat hij al om drie uur naar huis was gegaan.

Ze voelde spanning haar lichaam inkomen. Ze ging op een stoel zitten en haalde uit de zak van haar blauwe vest een doosje met pillen. Een ervan legde ze onder haar tong.

Iedere keer als ze dat deed, dacht ze met weemoed terug aan de tijd dat ze nog gezond was en vol levenslust zat. Daar was ruim een jaar geleden een eind aan gekomen, toen ze plotseling was overvallen door een hevige kramp in haar borst. Het bleek een hartaanval te zijn. De artsen waren urenlang met haar bezig geweest om haar leven te redden. Eigenlijk was ze al opgegeven, maar haar sterke gestel, dat ze opgebouwd had met hardlopen en tennissen, had haar gered. Maar haar hart was niet meer te redden,

die was op. Ook omleidingen of nieuwe kleppen boden geen oplossing. Ze werd meteen op de donorlijst gezet en wachtte nu een jaar met zware medicijnen op een nieuw hart. Dat hart moest er heel gauw komen, want veel tijd was haar niet meer gegeven. Al een paar keer was ze van medicijn verwisseld, omdat ze steeds een sterker middel nodig had.

Maar toch vertrouwde ze er op dat ze het zou redden, dat het nieuwe hart op tijd kwam en ze met Jeroen hun toekomstverwachtingen waar kon maken. Ze zou weer voor de klas staan en de kleuters leren wat goed en wat slecht was. Ze zouden kinderen krijgen en in een groter huis kunnen gaan wonen.

De promotie die Jeroen vandaag verwachtte, was al een stap in de goede richting. Ze vond het dan ook vreemd dat hij niet meteen naar huis was gekomen om het goede nieuws met haar te vieren.

Ze streek haar rossige haar uit haar smalle gezicht dat over een deel van haar linkerwang viel. Om haar kleine rechte neus zaten sproeten.

Toen de spanning in haar lichaam afnam, belde ze haar moeder die een paar straten achter haar woonde.

'Ik kom meteen naar je toe,' antwoordde haar moeder snel, toen ze hoorde dat Jeroen niet was thuisgekomen.

De wind loeide door het kleine halletje toen Lydia de deur voor haar moeder opendeed. 'Hij is er nog steeds niet,' zei ze, terwijl ze de deur dicht duwde.

Rosa Meesters deed haar lichtgrijze geruite mantel uit en hing hem op de ronde kapstok die in het hoekje van de kleine hal stond. Ze had een mollig figuur en een rond

blozend gezicht. Haar eens zo rossige haar was nu wit, maar het springerige was erin gebleven.

Rosa nam in de lichtbruine kunstleren fauteuil plaats en zei: 'Misschien is hij zijn promotie met zijn collega's aan het vieren.'

Lydia schudde ontkennend haar hoofd. 'Als dat zo is, ma, dan had hij mij dat laten weten.'

De bel ging en Rosa liep naar de deur. Ze drukte de kraag van haar trui dicht tegen haar hals toen ze de deur opende en een windvlaag over haar heen kwam.

Er stonden twee politieagenten op de galerij. Haar hart begon meteen onrustig te bonzen. Voordat de agenten iets konden zeggen, zei ze: 'Er is iets met Jeroen gebeurd.' Ze keek hen vastberaden aan. 'Zeg het maar, dit gaat om Jeroen, hè?'

De beide agenten knikten.

'We komen om te melden dat ene Jeroen Voortman in het Groot Ziekengasthuis in Den Helder ligt. We hebben dit adres opgekregen.'

'Dat klopt. Hij is de vriend van mijn dochter,' beaamde Rosa, terwijl haar hart zich vulde met vrees.

Lydia kwam naast haar moeder staan. Haar gezicht trok wit weg toen ze de agenten zag staan.

'Is er wat gebeurd met Jeroen? Heeft hij een ongeluk gehad?'

'Rustig Lydia.' Rosa sloeg een arm om haar dochter heen en nam haar mee naar de kamer.

De twee agenten volgden hen. De grootste van de twee, een man van in de veertig met een knap en sympathiek gelaat, deed het woord.

'Uw vriend is bewusteloos hier in het park aangetroffen door iemand die zijn hondje uitliet. Hij is naar het ziekenhuis gebracht en de artsen zijn hem nu aan het onderzoeken.'

Rosa bedankte de agenten en bracht hen naar de deur.

'Hij gaat toch niet dood?' vroeg Lydia met zwakke stem toen haar moeder in de kamer terugkwam. 'Ik weet niet wat ik zonder Jeroen moet beginnen, mam.'

Rosa bracht haar dochter naar de slaapkamer en hielp haar op bed. Met haar hand streelde ze over haar hoofd en sprak haar kalm toe.

'Rustig maar, lieverd. Ik zal je vader zeggen dat hij hier naar toe moet komen, dan kan ik naar het ziekenhuis gaan. Het zal allemaal wel meevallen. Misschien is hij uitgegleden en is hij verkeerd terechtgekomen.'

Rosa bleef tegen haar dochter praten tot ze rustiger werd, liep toen terug naar de kamer en belde haar man Evert.

'Weet je al iets meer over Jeroen? En hoe is het met Lydia?' vroeg Evert, zodra hij de flat inkwam. Zijn pientere blauwe ogen keken zijn vrouw bezorgd aan.

Hij was middelgroot van postuur en tenger gebouwd. Het bruine leren jack dat hij droeg, gaf zijn schouders wat meer volume. Zijn haar was dik en blond met grijs aan de slapen.

'Over Jeroen weet ik nog niks. Ik zal in het ziekenhuis wel horen wat er met hem aan de hand is.' Terwijl ze haar jas aantrok zei ze: 'Lydia is nu rustig, maar hou haar alsjeblieft in de gaten, Evert. Ze is heel erg geschrokken.'

Hij knikte. 'Ga jij maar gauw naar Jeroen. Ik zal goed op onze dochter passen.'

Toen Rosa weg was, liep Evert naar de slaapkamer en zette een stoel naast Lydia's bed. Ze sliep. Hij keek naar haar fijne gezichtje waar altijd de levenslust van af had gestraald. Verdrietig schudde hij zijn hoofd. Waarom moest juist haar hart het begeven? Wat had ze gedaan om zoiets vreselijks te verdienen?

Voorzichtig pakte hij haar hand en bad in stilte dat er niets ernstigs met Jeroen was. Haar zieke hart zou zo'n klap niet aankunnen.

3

Traag opende Jeroen zijn ogen en keek verward om zich heen. Lag hij nou in een ziekenhuis? Hij kwam overeind en sloeg zijn benen over de rand van het bed.

Hij zag dat hij een wit ziekenhuiskleed aanhad. Zijn jeans en grijs-gestreepte overhemd en zijn zwarte sweater lagen netjes over een stoel en zijn bruine jack hing over de rugleuning.

Hij schudde even met zijn hoofd om het doffe gevoel kwijt te raken. Toen herinnerde hij zich de vele biertjes die hij had gedronken.

Zou hij ziek geworden zijn van de drank? Lag hij daarom in het ziekenhuis? In gedachten zag hij zich in het park lopen, boos en teleurgesteld over de functie die naar Fred was gegaan.

Meteen voelde hij een harde steek tussen zijn ogen. Het was kort en venijnig. Verschrikt legde hij zijn hand ertegenaan. Waar kwam die gemene pijn opeens vandaan?

Toen kwam er een schamper lachje om zijn lippen. Natuurlijk had hij hoofdpijn, had hij maar niet zoveel

moeten zuipen. Dat doffe gevoel in zijn hoofd en die stekende pijn, was niet meer dan een kater.

Maar waarom was hij hier? Hij probeerde het zich te herinneren, maar verder dan dat hij kwaad in het stormachtige park liep, kwam hij niet.

Opeens zag hij Rosa de ziekenkamer binnenkomen. Ze kwam met een kreet van blijdschap naar hem toe en sloeg haar armen om hem heen.

'Wat is er in godsnaam met je gebeurd, Jeroen? Je hebt ons ontzettend laten schrikken! We waren bang dat er iets verschrikkelijks met je was gebeurd!'

Jeroen schudde zijn hoofd. 'Ik weet niet waarom ik hier ben, Rosa. Ik werd hier opeens wakker.'

Een man in een witte jas kwam binnen. Hij was van middelbare leeftijd en bijna kaal. Hij stelde zich voor als dokter Freuling.

'U lag buiten westen in het Julianapark. Kunt u zich herinneren waarom u daar bent flauwgevallen?' vroeg dokter Freuling met een scherpe blik op Jeroen.

Jeroen trok zijn wenkbrauwen op. 'Daar kan ik me niets van herinneren, dokter. Ik weet echt niet dat ik ben flauwgevallen.'

'Het is heel vreemd, meneer Voortman, dat u het bewustzijn heeft verloren. U bent kerngezond. We hebben u helemaal onderzocht en niets kunnen vinden waardoor dat veroorzaakt kan zijn. Het enige wat misschien een rol kan spelen, is dat u teveel alcohol in uw bloed had, maar ik betwijfel of dat de oorzaak van uw flauwte was. Die was veel te diep. U was bijna in coma.'

'Maar toch zal dat wel kunnen, dokter. Normaal drink ik overdag niet en zeker niet op een lege maag. En ik kan u zeggen dat ik dat nu goed voel. Ik heb een behoorlijke kater.'

'Laat u in ieder geval de drank maar een tijdje staan,' gaf de dokter hem als advies. 'Als het dan weer gebeurt, weten we dat het niet aan de alcohol ligt.'

'Dus hij mag nu naar huis?' vroeg Rosa hoopvol.

'Ja, mevrouw. U mag de jongeman meenemen.'

De dokter knikte hen toe en liep de kamer uit.

Jeroen sprong zijn bed uit en kleepte zich aan. Toen hij zijn schoenen aantrok vroeg hij: 'Is Lydia erg geschrokken? Ik hoop dat ze zich niet te druk heeft gemaakt.'

'Ze was behoorlijk van slag, Jeroen, maar Evert is bij haar. Die let goed op haar.'

'Hoe kwam je eigenlijk in het park terecht?' vroeg Rosa. 'Met dit weer ga je toch niet zo'n end omlopen?'

Er ging een pijnscheut door zijn hoofd, toen Rosa hem aan zijn gemiste promotie herinnerde.

'Mijn baas Rudolf heeft de functie waar ik zo op gerekend had aan Fred gegeven. Ik had daar zo de pest over in dat ik me ben gaan bezatten. In het park hoopte ik wat bij te komen.' Hij uitte een troosteloos lachje. 'Daar is niet veel van terechtgekomen.'

Rosa legde een hand op zijn schouder en keek hem meelevend aan. 'Wat vind ik dat vervelend voor je. Jullie hadden zo op die promotie gerekend.'

Jeroen greep naar zijn hoofd toen er weer zo'n steek doorheen ging. 'Ik praat er liever niet meer over, Rosa. Het

bezorgt me iedere keer koppijn als ik aan Fred moet denken.'

'Je komt er wel overheen, Jeroen. Die baan doet er niet meer toe, het is belangrijker dat je gezond bent.'

Rosa pakte zijn jas van de stoel en hield die voor hem open. 'Laten we maar snel naar Lydia gaan. Ze zal heel blij zijn om je weer te zien.'

Jeroen liep achter Rosa aan, maar zijn gedachten waren niet bij Lydia. Hij dacht aan het park, aan de flauwte, waar hij zich niks van kon herinneren. Er ontstond een leeg groot gat in zijn hoofd. Een donker geheimzinnig gat dat hem bang maakte.

Jeroen stapte met Rosa zijn flat binnen. Het irriteerde hem dat Evert meteen naar hem toekwam en vroeg hoe het met hem ging.

'Dat vertel je ik zo wel. Ik ga eerst even naar Lydia.' Hij maakte met zijn arm een wegwerpgebaar naar Evert en liep de kamer uit.

Evert keek hem verbaasd na. Hij begreep best wel dat Jeroen niet in een hallelujastemming was, maar daarom hoefde hij niet zo raar te reageren. Hij vroeg alleen maar hoe het met hem ging.

Lydia opende haar ogen toen Jeroen naast haar op bed kwam zitten.

'Hallo, schoonheid,' fluisterde hij en keek teder op haar neer. Hij hield zoveel van haar, dat het hem bijna pijn deed. 'Heb ik je erg laten schrikken?'

Ze stak slaperig haar hand naar hem uit. 'Wat is er met je gebeurd, Jeroen. Waarom ben je flauwgevallen?'

Jeroen nam haar in zijn armen en vertelde haar voorzichtig wat hem was overkomen. Hij hield haar tegen zich aangedrukt, toen hij haar liet weten dat de functie waar zij zo op gerekend hadden, aan Fred was gegeven.

Lydia zag niet dat hij zijn ogen dichtkneep bij het noemen van Fred zijn naam. Ze lag met haar hoofd tegen zijn borst en voelde zich veilig. Jeroen was weer bij haar. Dat vond ze belangrijker dan die promotie.

'Ik vind het heel vervelend voor je, Jeroen, maar het is niet het einde van de wereld. Er komen vast meer kansen voor je. Je had je echt niet zo boos hoeven te maken over die gemiste promotie, en je zeker niet hoeven te bezuipen.' Ze gaf hem een kus op zijn kin en zei met een bestraffende ondertoon: 'Je had ons dan ook niet de stuipen op het lijf gejaagd door flauw te vallen.'

God, wat voelde hij zich schuldig. Als hij zijn hoofd erbij had gehouden, was deze nare middag hen bespaard gebleven. Het ergste was nog, dat hij het leven van Lydia op het spel had gezet door zo stom te reageren.

'Je vader en moeder zitten in de kamer. Denk je dat je op kan staan?'

'Ga maar vast. Ik kom zo.'

Rosa en Evert keken hem onzeker aan toen hij de kamer inkwam. Door zijn onbegrijpelijke reactie van daarnet, wisten ze niet goed hoe ze hem moesten benaderen.

'Sorry, Evert, dat ik zo kortaf was net,' zei Jeroen, toen hij op de bank ging zitten. 'Maar ik voel me een beetje klote. Ik heb nogal koppijn van de biertjes van vanmiddag.'

Evert knikte begrijpend. 'Het is al goed, jongen. Rosa heeft me net verteld wat er met je aan de hand was.'

Jeroen haalde opgelucht adem. Het begon hem tegen te staan om een verklaring te zoeken voor zijn flauwte. Hij wist het zelf niet eens. En die afschuwelijke kater in zijn hoofd die ongenadig toestak als hij over Fred begon, belette hem om na te denken. Vermoeid liet hij zijn hoofd tegen de rug van de bank vallen en sloot zijn ogen.

'Wil je niet liever naar bed, Jeroen?' vroeg Rosa.

'Laat met toch met rust!'

Rosa en Evert keken elkaar onthutst aan. Ze begrepen er niets van. Dit was de tweede keer dat Jeroen zo geïrriteerd reageerde.

Lydia kwam de kamer in. Ze keek opmerkzaam van Jeroen naar haar ouders.

'Wat is er hier gebeurd? Hebben jullie soms ruzie gehad?'

Jeroen ging meteen rechtop zitten. 'Sorry,' zei hij. 'Ik ben nogal kribbig door die kater. Een hapje eten zal me goed doen.'

'Ik bestel wel een paar pizza's. Het eten is helemaal verpieterd.' Lydia keek haar ouders aan. 'Blijven jullie ook eten?'

'Als Jeroen het goed vindt, eten we graag een pizzaatje mee,' zei Evert.

'Natuurlijk vind ik dat goed!' Hij kon er niets aan doen dat zijn antwoord aan de snauwende kant was.

'Ik denk dat ik maar even een douche ga nemen, misschien word ik er een beetje vrolijker van.'

'Ja, doe dat maar, Jeroen, want ik heb je nog nooit zo meegemaakt,' zei Lydia. Ze liep naar hem toe en legde

haar handen op zijn schouders. 'Je voelt je toch echt wel goed? Weet je zeker dat het alleen maar een kater is die je dwars zit?'

Jeroen haalde haar handen van zijn schouders. 'Wat moet het anders zijn?' Hij gaf haar een zoen op haar neus en verdween in de badkamer.

Waarom deed hij dat toch? Waarom was hij zo kriegel? vroeg hij zich af tijdens het uitkleden. Hij had heus wel vaker een kater gehad, maar die waren anders geweest. Die hadden hem loom en lui gemaakt en soms misselijk, maar chagrijnig was hij daar nooit van geworden en hij was er ook nog nooit door flauwgevallen. En nu hij eraan terugdacht, had hij eigenlijk niet eens zoveel gedronken. Vergeleken met een avondje stappen kwam hij niet eens tot de helft.

Jeroen stapte onder de douche en liet de warme straal over zijn lichaam gaan. Het bracht hem rust. Die gekke middag moest hij maar snel uit zijn hoofd zetten. Er was helemaal niets met hem aan de hand. Hij hoefde alleen maar een flinke pizza naar binnen te werken en een goede nachtrust te hebben. Dan was hij morgen weer de oude.

'Kun je je echt niet meer herinneren waarom je bent flauwgevallen?' vroeg Evert, toen ze van hun pizza zaten te eten die door restaurant Roma bij hen op de hoek gebracht was.

Jeroen voelde weer tegenzin opkomen toen Evert over zijn flauwte begon, maar hij hield zich goed. Hij kon de ouders van Lydia niet steeds blijven afsnauwen.

'Nee, Evert. Ik weet alleen dat ik ontzettend boos en beneveld van de drank door het park liep en dat ik in het ziekenhuis wakker werd.'

'Maar merk je daar dan niks van? Ben je niet suf of moe?' vroeg Lydia.

'Dat niet, maar ik ben wel heel erg kriegel, zoals jullie al hebben gemerkt.'

'Dat is ons zeker opgevallen, Jeroen. Je moet in het vervolg maar niet meer zoveel drinken.'

'Normaal drink ik nooit overdag, maar ik kon het niet verkroppen, dat ik door zo'n blaag die functie was misgelopen.'

Meteen gooide Jeroen zijn pizza terug op zijn bord en greep met beide handen kreunend naar zijn hoofd. Voordat Lydia en haar ouders van de schrik waren bekomen, keek Jeroen hen aan. Zijn gezicht was grauw weggetrokken. 'Het is alweer over,' klonk het hees.

'Je moet die promotie echt vergeten, Jeroen,' zei Evert, 'het kost je nog je gezondheid.'

Jeroen knikte. 'Ik zal proberen het van me af te zetten.'

'Je moet gewoon afwachten, lieverd. Omdat Fred die functie heeft gekregen, wil dat niet zeggen dat hij beter is dan jij. Als hij werkelijk zo weinig ervaring heeft, komt Rudolf er vanzelf wel achter dat hij een verkeerde keus heeft gemaakt,' gaf Lydia hem als goede raad.

Jeroen keek zijn vriendin glimlachend aan. Zij wist altijd de goede snaar bij hem te raken. Hij moest geduld hebben, dan kwam alles vanzelf wel goed.

Maar toen Evert en Rosa weg waren en hij naast Lydia in bed lag, dacht hij weer aan die flauwte terug. Het bleef aan

hem knagen. Hij geloofde niet dat de drank er iets mee te maken had en er was ook geen tak op zijn hoofd gevallen. Ook kon hij zich niet herinneren dat hij uitgeleden was.

Hij ging op zijn rug liggen en probeerde te slapen, maar hij had helemaal geen slaap. Dat was natuurlijk logisch na die lange flauwte. Maar hij sloot toch zijn ogen, de slaap zou straks vanzelf wel komen.

Na een paar minuten opende hij zijn ogen. Het had geen zin om te gaan slapen. Hij was klaarwakker. Zittend op de rand van zijn bed zijpelde de onrust weer door zijn lijf. Het was een naar en opgejaagd gevoel. Alleen was het niet Fred die dat bij hem opriep, nu kwam het helemaal uit zichzelf omhoog. Met zijn ellebogen op zijn knieën en zijn hoofd in zijn handen probeerde hij dat rotgevoel kwijt te raken, maar het donkere geheimzinnige gat in zijn voorhoofd werd opdringeriger, dreigender en angstaanjagender.

De steek kwam zo onverwachts, dat hij secondelang niet kon ademen. Het was de hevigste steek die hij die dag had gehad.

Strompelend ging hij naar de badkamer. Hij nam een paracetamol in en ging op de klep van de wc zitten. Kreunend wachtte hij tot de pijn afnam.

Groep drie van de Sluisschool in Beekdorp, liep met juf Hanneke door het Julianapark. De storm van gisteren was gaan liggen en de zon kwam steeds meer van achter de wolken tevoorschijn. Het pad waarop ze liepen, was bezaaid met bladeren en takken die door de storm van de bomen waren gewaaid. De lucht was tintelend fris.

Juf Hanneke hield haar kinderen goed in de gaten die uitgelaten voor haar uit liepen. Ze waren op zoek naar grote bladeren. Wie de grootste had gevonden, mocht voor de klas staan en werd door de kinderen toegezongen.

Plotseling werd haar aandacht getrokken door Annemieke, die haar toeriep om snel te komen. Toen ze bij haar was, wees het meisje naar de grond en keek haar vragend aan.

'Wat is dat voor een diertje, juf Hanneke?'

Juf Hanneke boog zich nieuwsgierig naar voren. 'Het lijkt wel een vogeltje,' mompelde ze. 'Maar het kan ook een heel grote hommelp of een bij zijn.'

De andere kinderen kwamen ook kijken en er klonken angstige kreetjes toen ze het vreemde diertje zagen.

'Ik denk dat het een hele grote wesp is,' zei Bram, die steeds dichterbij het diertje kwam. Hij was de belhamel van de klas en nergens bang voor.

'Ja, daar lijkt het ook wel op, maar daar is hij veel te groot voor. Zulke grote wespen bestaan niet.'

Juf Hanneke stond op en vroeg de kinderen om een stokje te gaan zoeken.

'Ik heb er een gevonden!' riep Saskia. Een blond meisje met vlechten kwam huppelend met een stokje naar haar toe.

Juf Hanneke pakte het stokje van haar aan en duwde het diertje dat op zijn buik lag op zijn rug.

'Moet je zien wat er op zijn kopje zit.' Ze wees met het stokje naar een hoorntje dat uit zijn voorhoofd stak. 'Het is bijna net zo groot als het beestje zelf.' Ze legde bedenkelijk haar hand tegen haar kin. 'Wat denken jullie dat het is?'

'Een bijenvogel! Een wespenvogel! Een vogelhommel!' werd er door elkaar geroepen.

'Weet je wat?' zei juf Hanneke lachend om de treffende namen die de kinderen verzonnen, 'we gaan er iemand bij halen die er verstand van heeft.'

Ze pakte haar mobiel en belde de dierenbescherming.

Twintig minuten later stapte Johan Vriesinger van de dierenbescherming met een koffertje uit zijn auto. Nieuwsgierig liep hij naar de kinderen toe die voorovergebogen naar de grond stonden te kijken. Hij was

benieuwd wat hij aan zou treffen. De vrouw die hun kantoor had gebeld, had een raar verhaal verteld over een bij of een hommeltje die zo groot was als een vogeltje en die een hoorn op zijn hoofd had. Innerlijk moest hij lachen. Vrouwen verzinnen soms de gekste verhalen als het over griezelige insecten ging.

Toen hij dichterbij kwam, gingen de kinderen opzij om hem de gelegenheid te geven bij het vreemde beestje te komen. Hij knielde ernaast neer en bekeek het aandachtig. Toen stond hij op en zei: 'Je hebt gelijk. Het is inderdaad een vreemd diertje. Ik kan niet zeggen of het nou een insect of een vogeltje is.'

Hij pakte een klein netje en een plastic zakje uit het koffertje. Voorzichtig schepte hij het insectenvogeltje in het zakje.

'Zo, we zullen eens snel uit laten zoeken wat dit voor een exemplaar is,' zei hij en stopte het zakje in het koffertje dat hij zorgvuldig sloot.

Hij keek naar de kinderen. 'Wie heeft het gevonden?'

'Ikke!' klonk het luid.

'Dat heb je heel goed gedaan, meisje. De juf zal wel trots op je zijn,' sprak hij het kind goedkeurend toe.

Hij zei de kinderen en de juf gedag en liep met zijn gedachten bij het bijzondere beestje terug naar zijn auto.

6

Voorzichtig opende Jeroen de volgende morgen zijn ogen. Zijn geest zocht naar de pijn die gisteravond zijn hoofd had geteisterd. Hij voelde niets. Langzaam kwam hij overeind, nog steeds geen steken in zijn hoofd. Zou het over zijn? Zou die zwarte dag van gisteren verdwenen zijn? Hij ging zijn bed uit. Bij iedere stap die hij nam, verwachtte hij die pijn weer te voelen, maar het bleef weg.

Hij vertrouwde het nog steeds niet tijdens het scheren en douchen. Maar nadat hij zich had aangekleed en nog steeds geen hoofdpijn voelde, kreeg hij wat meer vertrouwen. Hij durfde zelfs aan Fred te denken. Hij voelde niets. Hij wist nu, dat hij zich gisteren veel te veel mee had laten slepen door zijn emoties. Door zijn woede, de alcohol en de storm was zijn fantasie op hol geslagen. Dat zwarte gat in zijn hoofd had hij zichzelf alleen maar aangepraat.

Er kwam een bevrijdend lachje op zijn gezicht. Nogal logisch dat hij die helse hoofdpijn had gehad. Hij was zo